

Vlčí píseň

Vždycky jsem si myslela, že se život dá naplánovat. Že mě nemůže nic překvapit, protože jsem jasně věděla, co chci. Že k tomu všemu s jistotou směřuji. Se stejnou jistotou, jako když slunce zapadá za obzor. Ale co když to tak není? Co když váš život někdo naplánoval dávno předtím? Dávno předtím, než jste se narodili. Můžeme před osudem utéct? Možná si to neuvědomujete, ale náš život není v našich rukou.

Naši životní cestu nám někdo vypočítal přesně na kroky.

Klidně tomu nemusíte věřit, ale já vím, že to tak je. Víím, že někde na dvacátém sedmém kroku ho potkám. Mám to spočítané.

Lea si všimla koně, který stál přivázaný na cestě vedoucí ke stavení. Byl cizí, to poznala téměř okamžitě. Musela to být vznešená návštěva, protože hřeben měl nádhernou zlatavou barvu. Zdobilo ho vzácné sedlo a byl velmi dobře živený. I takhle z dálky se totiž jeho překrásná hřívá viditelně leskla. V té chvíli se cosi přihodilo.

Vítr se zvedl a nebe potemnělo jako příslib čehosi nepěkného. Ve vzduchu vířilo bílé chmýří z pampelišek, které připomínalo malá sněhová peříčka. Ale náhle, jako když uhoří blesk, všechno zčistajasna ustalo. Zpod mraků vysvitlo slunce a svými paprsky zalilo celou vesnici.

V ten okamžik z naprosto nepochopitelných důvodů pocítila, že se něco děje. Něco mimo její chápání, snad i mimo tenhle svět. A čím blíže byla, tím více se jí pocít, který se přihnal tak nečekaně jako letní bouřka, nelíbil.

Náhle si chtěla zapamatovat tuhle chvíli. Vrýt si do paměti obraz téhle krajiny, svého milovaného domova. Sluneční vesnice, kus hřejivé země, kde vyrostla. Široko daleko nevidíte krásnější východ ani západ slunce, nikde jinde mu nebudete blíž než tady. Když se rozhlédla, po stranách zlátlo obilí, nebe bylo azurově modré a nad chalupou kroužili štěbetaví ptáci. Někde v dálce ucítila oheň a lahodnou vůni pečeného masa a hořícího dřeva.

Mílovala to tady stejně jako tu pískem vysypanou cestičku, jež vyzrazovala předešlého pocestného. Viděla v ní zřetelné otisky kopyt. Nějaký jezdec její stopy zašlapal a ona zase zašlape ty jeho. Už byla docela klidná, když se dívala k domovu. Slunce ji pánilo do očí i na kůži. Nevadilo jí to. Paprsek na tváři se zaleskl. Všichni obyvatelé Sluneční vesnice nosili znamení slunce už od svého narození. Ženy krásily zlatavé kamínky, které se táhly od lícní kosti směrem ke spánku. Leskly se jako paprsky, a proto se jim taky tak říkalo. Muže na znamení toho, odkud pocházejí, zdobil zlatavý pramen vlasů. Obojí v případě potřeby sloužilo jako světlo. Lea ho používala jen tehdy, když se za tmy vracela domů. S úsměvem na rtech vyrazila ke stavení a svými kroky překrývala cizí šlépěje. Vzpomněla si na něco, co dělávala, když byla ještě malá holčička. Počítala, kolik kroků jí zbývá, než dojde domů.

Procházela kolem koně a měla nutkání ho pohladit. Byl opravdu překrásný. Už k němu skoro natahovala ruku, najednou si to ale z nějakého neznámého důvodu rozmyslela. Pod sedlem si všimla červené dečky, která byla obšitá zlatou nití.

Ve svitu slunce jen zářila a odrážela zlatavé odlesky. V dolní části přehoze se rýsoval erb, vyšitý černou nití. Znázorňoval dva zkřížené meče s propletenou lilii. Pravidelné stehy, jeden jako druhý. I neznalý člověk by poznal, že má před očima práci pečlivých rukou. Kůň si neklidně odfrkl, jako by jí snad chtěl něco naznačit. Možná skutečně toužil po pohlazení, ale ona se rozhodla, že mu svůj dotek věnuje až později, a znovu začala počítat.

„Dvacet čtyři, dvacet pět...“

Slyšela otcův hlas zpoza dveří, ale nerozuměla, co říká. Usoudila, že si s někým povídá.

„Dvacet šest, dvacet sedm... dvacet sedm kroků,“ prohlásila hlasitě, když vstoupila do předsíně.

Tím zřejmě upoutala pozornost otce ve vedlejší místnosti, neboť na ni vzápětí zavolal.

Thomas zajásal, když před sebou konečně zahlédl stavení, ke kterému celou dobu mířil. Cesta do Sluneční vesnice byla zdlouhavá, přestože jel zkratkami. Víčka mu padala únavou, a proto doufal, že si bude již brzy moci odpočinout.

Zdejší paprsky jej příjemně hřály na kůži, mohutně se rozlévaly po celé vísce. A slunce... Bylo to velké slunce, spalující a oslňující. Nikdy neměl možnost ho vidět takhle zblízka, zdálo se téměř na dosah ruky. V Honorově zemi, odkud pocházel a kde vládlo spíše příšeří, se ten hřejivý kotouč po většinu roku schovával za šedivými mračny.

Tady to bylo přesně naopak. Okolní krajina v jeho světle doslova zářila a on na ni pohlížel s úžasem. V dálce se rozprostíraly zelené kopce a takřka černé vrchoviny. Viděl odsud žlutá pole slunečnic, jež lemovaly hustě vzrostlé lesy borovic. Táhla se až k obzoru, kde splývala s modrou oblohou.

Někde poblíž určitě protékala malá říčka, slyšel zurčení vody, když projížděl kolem dozrávajících obilí. Vlnilo se v lehkém vánku spolu s rudými květy vlčích máků, rostoucích mezi vysokými klasy. Nad hlavou měl kobaltové nebe, na němž nebyl jediný mráček. Ptáci sveholili a cvrkali, ale jinak v malebné vesničce panoval naprostý klid.

Thomase na tváři zašimralo poletující chmýří pampelišek, přičemž mu vánek přinesl pod nos vůni hořícího dřeva. Někde nedaleko se peklo maso, cítil jeho intenzivní vůni. Seskočil z koně s úmyslem, že zbytek cesty dojde po svých. Nohy mu z dlouhé doby strávené v sedle zdřevěněly.

Při chůzi přemítal o tom, jak jeho nastávající asi bude vypadat. Dlouho ji neviděl a popravdě, vůbec by se nebránil tomu, aby to tak zůstalo. Nebýt onoho slibu, který otec kdysi dal, nikdy by tuto zemi nenavštívil. Z nějakého důvodu však věřil, že všechno dobře dopadne. Ještě předtím, než se rozjel do Sluneční vesnice, navštívil svatostánek Boha emocí, v něhož honorový lid od nepaměti věří. Prosil o něco, za co by ho otec jistě nepochválil, jenže on měl již své plány...

Bůh emocí vyslyší nejniternější touhy upřímných srdcí... Váže se k němu legenda, která vypráví o červené niti svázané na prstech lidí, kteří si jsou souzeni. Jde o niť, která nikdy nezmizí, ba právě naopak. Navždy zůstane navázaná na malíčcích dvou jedinců a ono pouto nepřetrhne vzdálenost ani čas. Nezáleží na tom, jak dlouho potrvá, než svou spřízněnou duši poznáte, nebo na tom, jak dlouho ji neuvidíte. Nesejde ani na tom, zda žijete na opačných stranách světa. Nit se natáhne a nikdy nepřetrhne.

Podle legendy je toto spojení něco, s čím se narodíte. Vypráví o měsíčním stvoření, které každou noc opouští svůj domov a navštěvuje novorozence. Přivazuje jim k prstu červenou nit, která určí jejich osudového partnera...

Dva lidé svázaní touto červenou nití se nevyhnutelně setkají, i kdyby se tak mělo stát až na konci věků.

Pokud šlo o Thomase, on věděl, s kým je jeho nit svázaná i bez těchto povídaček. Než odjel z Honorovy země, stavil se ve svatostánku a poprosil Boha emocí, aby si nemusel brát ženu, která mu byla určena někým jiným. V okamžiku, kdy došel k chalupě a chtěl uvázat svého hřebce, ze dveří vyšel starý válečník. Když jej uviděl, zarazil se.

„Thomasi, chlapče... Jsi to ty?“

„Zdravím tě, Leonusi,“ usmál se na něj.

Z domu v témže okamžiku vykročilo tmavovlasé děvče. Poznal ji vzápětí. Byla to Nina, jeho nastávající. Avšak ve chvíli, kdy mu pohled padl na její vzdouvající se břicho, jí přestala být nadobro. Čekala dítě s jiným mužem. Najednou mu došlo, že je navždy zproštěn toho proklatého slibu! Potlačil nutkání se zvesela usmát. Vskutku, měl co dělat, aby nevykřikl radostí. Bůh emocí při něm stál i dnes.

Seděl za stolem a pil víno z poháru. Bylo výborné, téměř stejně dobré jako jejich domácí. Nina mu do misky nandala pořádnou porci hrachové kaše a k tomu přidala skývu chleba. Poděkoval dívce úsměvem, ona mu jej stydlivě oplátila. Poté se mlčky vytratila pryč z místnosti.

„Myslel jsem, že už nepřijdeš,“ promluvil Leonus a přitom usrkl ze své číše. „Očekával jsem tě na Nininy osmnáctiny. Když ses tady neobjevil, bral jsem to jako jasný vzkaz, že z úmluvy sešlo.“

Thomas polkl sousto. Přemýšlel, co má říct na svou obhajobu, ale nic kloudného ho nenapadlo. Jak vysvětlit, proč se zpozdil o pět let? Důvod byl prostý. Miloval jinou ženu, kterou si chtěl vzít. Doufal, podobně jako Leonus, že z dávné úmluvy nakonec sejde.

„Otec na slibu stále trvá. Kládl mi na srdce, abych se bez tvé dcery nevracel, jinak mě vydědí,“ odmlčel se. „Ale teď, když Nina čeká dítě s jiným...,“ nedopověděl a vložil si do úst porci husté hmoty.

Starý válečník si ztrápeně povzdchl.

„Nedodržení slibu vrhne na naši rodinu špatný stín,“ pokračoval Thomas s výčitkami, protože věděl, že tohle nebyla zrovna čestná připomínka.

Byl to přece on, kdo se zpozdil o pět let. Jenže nemohl jinak. Musel alespoň chvíli hrát dotčeného muže. Proto nepřímo Leonuse obviňoval, že nedodržel

dohodu, když Ninu nechal, aby se oddala jinému. Snažil se tvářit zasmušile, třebaže v duchu jásal neskonalou radostí. Starého válečníka mu bylo docela líto, v očích měl vepsané čiré zoufalství. Kdyby jen věděl..., pomyslel si.

„Svůj slib dodržím,“ prohlásil najednou rozhodně a dlaní udeřil do masivního stolu, až jeho miska poskočila. Být to polévka, určitě by mu vyšplíchlá do obličeje.

Thomas se zamračil. Snad nechce, abych si jeho dceru vzal i potom, co čeká dítě s jiným, přemítal horlivě.

„Vezmeš si Leu,“ oznámil po chvíli.

Když to Leonus vyslovil, v srdci mu zahlodal pocit jakési bolestné ztráty. Nicméně jedna z jeho dcer bude mít manžela, uvažoval v duchu. Alespoň jedna z jeho holčiček. Provdá se do významného rodu, povede dobrý život. Lea nezůstane sama s dítětem jako Nina. Dělá to pro její dobro, přestože ho tohle náhlé rozhodnutí nevýslovně bolelo. Ještě nebyl připravený se s ní rozloučit.

Thomas udiveně pozvedl obočí. „Leu? Vždyť... Jak stará je? Pamatuji si ji jako malou holčičku.“

„Příští rok jí bude osmnáct, už dávno není malá holčička,“ pravil sklesle.

Že raději nemlčel! Thomas se v duchu proklínal a spílal si ošklivými nadávkami. Ocitl se ve slepé uličce. Co na to mohl říct? Odmítnutí nepřipadalo v úvahu. Radoval se, že má vyhráno. Předčasně. Tolik se těšil, až ráno vyrazí domů a poví otci celou pravdu. Nejspíše by zpočátku zuřil, možná pár dní, ale až by mu všechno vysvětlil, určitě by to pochopil. Na mladší válečnickovu dceru dočista zapomněl. Popravdě řečeno, v představách ji stále vídal jako malé děvčátko, které jej svým dřevěným mečem vyzvalo na souboj.

Najednou mu kaše v ústech zhořkla, všechno bylo ztraceno. Odložil lžičku a odevzdaně se opřel o židli, vtom za ním zaskřípaly dveře. Kdosi právě vešel dovnitř a cosi si brebentil pod nosem. Nerozuměl tomu, ale když se otočil, spatřil v předsíni mladou dívku na prahu dospělosti.

„Leo, jsi to ty?“ zvolal hlasitě válečník.

Překvapeně sebou trhla. „Ano, otče,“ odpověděla nazpátek.

V ten moment ji Thomas poznal. Naposledy se s Leou setkal, když jí bylo... sedm let? Měla u sebe jednu věc, která prozrazovala, kdo je. U pasu děvčeti visel meč, který se teď z nějakého důvodu snažila urychleně schovat. Když se jejich pohledy setkaly, zarazila se. Nejspíš si říkala, proč u nich ve světnici sedí neznámý člověk. On si ji prohlížel se zájmem, neušel mu její nápadný půvab. V tomto okamžiku ještě neutušila, k čemu se schyluje.

Židle pod Leonem temně zavržala, když vstával, aby své dceři zakrátko oznámil, co ji nevyhnutelně čeká.

„Pojď nahoru, musíme si promluvit,“ řekl, když došel až k ní.

Lea tázavě pohlédla směrem k Thomasovi, ale pak se poslušně vydala za svým otcem.

To, co otec Lee sdělil o samotě, se zprvu zdálo jako špatný sen. Třeštila na něj oči, jak moc neuvěřitelně to celé znělo. Dokonce se během hovoru několikrát štípla do paží, jestli náhodou neprožívá jednu ze svých nočních můr. Tohle nemohlo být skutečné. Ona přece neopustí svůj milovaný domov v doprovodu cizího muže, kterého nikdy neviděla! A už vůbec si jej nevezme kvůli nějakému slibu, který kdysi dávno dal její otec!

Je to jen noční můra, brzy se vzbudíš...

Jenže nebyla. Když pochopila, že vše myslí naprosto vážně, pohádala se s otcem jako nikdy předtím. Na její slzy a prosby nedbal, naopak se zdálo, že jej ještě více popudily. Bouchl pěstí do stolu, snad aby si jeho dcera uvědomila, kdo je tu pánem. Rozkázal, ať se přichystá na cestu, a zítra brzy ráno odjede ze Sluneční vesnice. Nato práskl dveřmi a nechal ji tam stát. Úplně bezmocnou, ztracenou a s bolestí v srdci.

„Otče, já nikam nejdu,“ zašeptala se slzami v očích, třebaže už Leu nemohl slyšet.

Na večeri nešla, nechtěla se potkat s tím cizincem. Musela by mu zlostí vyškrábat oči. O žádném slibu nikdy neslyšela a najednou se tady objeví jakoby nic. Žaludek jí zaplnil svíravý neklid, nedokázala pozřít jediné sousto. Kaše, kterou jí přinesla Nina, tak zůstala zcela nedotčená. Přecházela po pokoji sem a tam, uvažovala, jak se z celé té záležitosti vyvlíknout. Půjde za otcem... Pak si ale vzpomněla na jeho nesmlouvavý výraz ve tváři. Hlasitě zaklela a popadla to první, co jí přišlo pod ruku. V návalu vzteku mrštila malou vázou o dveře. Při střetu s masivním dřevem se rozletěla na střepy. Jako její duše. Uvědomila si, že už nikdy neuvidí Michaela a ani se s ním nestihne rozloučit. Vysíleně se posadila na postel a zabořila hlavu do dlaní. Bezmocí se jí chtělo plakat.

„Otče, jak můžeš být tak krutý,“ pronesla tiše.

Odpovědí jí však bylo jen ticho.

Uteč! Slyšela v hlavě hlas. Nad touhle možností vůbec nepřemýšlela, ale zdálo se, že právě přišla na to, jak to celé vyřešit.

„A přesně to taky udělám!“ odvětila pevně.

Převalovala se v posteli a vyčkávala, až celý dům utichne a zároveň uslyší otcovu hlasité chrápaní. Právě to bude ten správný moment pro její útěk. Alespoň v to doufala. Srdce jí divoce tlouklo, jako kdyby chtělo vyskočit z hrudi. Napjatě naslouchala, zda k ní přece něco nedolehne. Cokoliv, co by prozrazovalo, že ostatní ještě nespí.

Zírala do tmy. V hlavě jí pulsovalo stejně hlasitě, jako když ráno bijí zvony. Na malou chvilku si říkala, že to vzdá, ale nemohla. Byla příliš rozrušená, než aby znovu usnula. Odhodila příkrývku a zpřímá se posadila. Chvilí jen tak nehnutě setrvávala. Poté se zlehka, ale odhodlaně postavila na nohy. Došla až ke dveřím a pomalu je otevřela. Naštěstí nevydaly žádný zvuk, který by ji prozradil.

Schodiště bylo o poznání větší výzva. Když sestoupila na třetí schod, prkenná podlaha pod ní hlasitě zavržala. Zůstala ostražitě stát na místě. V uších Lee však zněl jen přerývaný dech jí samotné. Když usoudila, že je vše v pořádku, hbitě stoupla na další. Domem se nesl hlasitý chrapot starého válečníka a ona doufala, že v tom lomozu její kroky zaniknou.

Ocitla se před vchodem. Už se natahovala, že otevře, ale vtom se zvenku ozvalo vytí. Polekaně nadskočila a stáhla paži zpátky k sobě. Překvapilo ji to, neboť vlci se ve Sluneční vesnici již nějaký čas neukázali, přinejmenším si to až dosud myslela. Vytí neustávalo, spíše naopak. Bylo srdcervoucí a každým okamžikem se stupňovalo. Lee přeběhl mráz po zádech, znělo to jako žalostná píseň. Najednou jí vše přišlo ztracené. Zaváhala, jestli by se neměla vrátit zpátky k sobě. Pak ale zavrtěla hlavou, a ačkoliv ji svíral strach, znovu sáhla po klíče...

„Vidím, že nejsem jediný, kdo dnes nemůže spát,“ promluvil kdosi po její pravé straně.

Při těch slovech sebou trhla. Cizinec tam nehnutě stál, opíral se o zárubeň dveří a v jedné ruce držel plápolající svíci. Netušila, jestli to bylo těmi stíny kolem, ale připadalo jí, že vypadá smutně, ač měl na tváři mírný úsměv.

Postávali tam a hleděli se jeden na druhého. Ozvalo se další táhlé vytí, mnohem tesknější než předtím.

Leu ten zvuk probral a opět sáhla po klíce. Dveře se však neotevřely. Zalomcovala držadlem, ale nepohnuly se ani o píd'. Nikdy přece nezamykali, nebylo to potřeba. Tak proč zrovna dnes? Zkusila to znovu, ale nic. Vysíleně se o ně opřela a zavřela oči. Chtěla do nich bušit pěstmi jako smyslů zbavená, ale pak si uvědomila, že není sama. A noční rámus by jistě vzbudil otce. Zvedla víčka, cizinec ji se zájmem pozoroval. Měl stejně zasmušilý výraz jako ona.

Setrvali tak ještě několik okamžiků. Pak váhavě vykročila a s dusotem vyběhla po schodech nahoru do svého pokoje, kde se v posteli hlasitě rozplakala.

Když ráno scházela ze schodů, cizinec tam stále trpělivě přešlapoval. Marně doufala, že si to přes noc mohl rozmyslet a třeba odešel. Jenže nic takového se nestalo. Musela se rozloučit, ačkoliv nechtěla. Sam, její mladší bratr, plakal stejně úpěnlivě jako před chvílí ona. Pak dala sbohem Nině, která byla v osmém měsíci těhotenství. Brzy se její sestře narodí první dítě a ona svou neteř nebo synovce neuvidí.

„Prosím tě, netvař se tak,“ pohladila ji Nina po vlasech. „Prohlédla sis vůbec toho muže? V životě jsem hezčího neviděla. Docela ti ho závidím. Nejenže je hezký, ještě je urozený. Vědět o té dohodě, tak si na něj počkám,“ usmála se na ni téměř mateřsky, ale oči se starší dívce leskly. Snažila se chovat statečně, moc se jí to však nedařilo. Zamrkala a rychle svou mladší sestřičku objala.

„Možná by si tě vzal i tak, jsi moc hezká,“ navrhlo mladší děvče plné nadějí, když se k sobě tiskly.

Nina se upřímně rozesmála. Byl to spíše smích, který přechází v pláč. Ticho, které se však rozhostilo domem, bylo v tu chvíli téměř hmatatelné.

„Budeš nám tu chybět,“ promluvila tiše a hřbetem ruky si otřela slzy.